

bede med Jærnbanerne. Det forekommer mig, at det er saa strenge Bestemmelser og en saa minutios Overholdelse af Forbudene, at det maatte kunne lempes paa forstellig Maade, og derfor vilde jeg sætte Pris paa, om der blev givet Lejlighed til at forhandle dette Forslag i et Udvalg. Jeg er bleven stødt af forstellige af de samme Paragraffer og de samme Punkter i Lovforslaget, som den ærede foregaaende Taler har nævnt. Jeg skal blot fremdrage to smaa Eksempler.

Naar det i § 3 hedder, at enhver Bruger skal lukke Leddet, hver Gang det er benyttet, er det jo et ligefremt brutalt Forbud, som overhovedet ikke lader sig opretholde. Enhver Herregaardsejer, som har en Jærnbane passerende over sine Marker, vil vide, hvad det vil sige. Naar jeg siger en Herregaardsejer, saa er det, fordi han jo spejdel maa vide det, idet han har saa mange Røretøjer i Gang paa samme Dag og samme Time tværs over denne Jærnbane. Men for Resten ved enhver Bonde jo overmaade vel, hvad det vil sige at skulle lukke Leddet mellem hver to Vogne, der køre over Jærnbanen. Man tænke sig en travl Høstdag med det Utal af Vogne, som da krydse Jærnbanen, og man tænke sig, at man skal lukke Leddet, hver Gang, det er benyttet, altsaa mellem hver to Vogne, som køre over! Det er ikke nok, at den private Løbsejer stiller en Vagt ved Jærnbaneoverlørslen; nej, ifølge Lovens skal man lukke Leddet hver Gang mellem to Vogne, som passere. Det er en Strengthed, som efter min Mening gaar lidt ud over alle Grænser. — Og saa jeg er bleven stødt ganske særlig af dette Forbud i § 5, dette rigorøse Forbud imod at føre Telegraf- eller Telefonledninger over eller under Jærnbanen. Jeg kunde saa overmaade godt forstaa, at man fra Statsmagtens Side bestemte en eller anden Højde eller Dybde, over eller under hvilken man skal være forpligtet til at gaa, naar man skal have Ret til at føre en Telefonledning tværs over en Jærnbane; men jeg findet det altfor rigorøst at give et saa bestemt Forbud som dette, der jo vilde medføre, at f. Eks. Kjøbenhavns Telefonselskab, for at drage en Ledning tværs over Jærnbanen her i Kjøbenhavn, skal søge Statsbanebestyrelsens Samtykke dertil. Det vilde jo i Virkeligheden blive Følgen af et saadant Forbud som det i § 5. Det forekommer mig, at alt, hvad der kan fordres, var opfyldt, naar man gav en Regel for, i hvilken Højde over Jærnbanen, der maa trækkes Telefontraade. Jeg vil ikke trøtte det høje Ting med at gennemgaa Lovens Paragraffer og det Utal

af Smaating, som i denne Retning kunde være at paatale, jeg vil kun i al Almindelighed spørge: Vår Landstinget ikke tage dette Lovforslag under Overvejelse. Jeg tror, at det kunde forbedres paa forstellige Maader.

Judenrigsministeren (Hørring): Jeg tror, at det ærede 7de Medlem for 2den Kredts (Høst) stillede noget for store Fordringer til en Lovs Affattelse, naar han mente, at der er Mangler ved de Bestemmelser, som han fremhævede her. Her er jo Tale om en Politilov, altsaa en Lov, som giver Politiet Forrifter og søger at fremtvinge Efterlevelse af disse Forrifter ved, at der fastsættes Straf for Overtrædelser. Men i en saadan Lov er det ganske almindeligt, at man giver sine Forrifter uden just at udtømme alle de forstellige Forhold, under hvilke Forrifterne kunne tilføjes. Der er en god Regel, vi allesammen kende, som siger, at Nød bryder alle Love, og sikkert er det, at ingen kan straffes for Tilføjesættelse af en Politiforrist, naar det har været ham umuligt at efterkomme den. Det vil jeg dog bede det ærede Medlem tænke lidt nærmere over, naar han vel sagtens senere faar Lejlighed til at overveje de nærmere Bestemmelser, som der her er Tale om; thi vil han sætte sig det til Maal at give Loven et saadant Indhold, at man har forudset alle disse mulige Tilfælde, der kunne opstaa i Livet, hvor det er givet, at det er umuligt for den paagældende at efterkomme Forrifterne, sætter han sig ganske sikkert en Opgave, som ikke kan løses. Saaledes fremhævede det ærede Medlem jo med Hensyn til Lovforslagets § 1, der forbyder Folk at opholde sig uden Tilladelse paa Banen med tilhørende Skraaninger, Dæmninger, Grøfter, Broer og andre Anlæg, at det ikke vilde være muligt oppe ved Helsingør i Strandingsstykke at respektere denne Bestemmelse. Nej, det har det ærede Medlem jo fuldstændig Ret i; der komme to offentlige Interesser til at støde sammen, nemlig paa den ene Side Banens Sikkerhed, og paa den anden Side Interessen i at frelse skibbrudne eller det skibbrudne Gods. Nu vel, saa maa disse to offentlige Interesser se at komme ud af det med hinanden, saaledes at Banen giver Tilladelse til, at man færdes paa Terrænet paa en saadan Maade, som er nødvendig, for at den anden offentlige Interesse kan se Fyldest uden den Kontrol, som paa den anden Side er nødvendig for Banens Sikkerhed. Men der kan ikke i denne Lov gives udtømmende Regler for den Slags Tilfælde. — Det samme gælder med Hensyn